Álomirodalom

Szakonyi Károly

Ködkürt

Huszonöt éve halt meg Bertha Bulcsu

Nádasban járok, riasztóan magas náderdőben, nádtorzsakon botorkálok, kétségbeesetten hajtogatom magam elől a téli, megsárgult nádszálakat, de mind sűrűbben és sűrűbben kerülnek elém, nem láthatom tőlük azt a férfit, ott kinn a jégen, a befagyott tó jegén, pedig hozzá igyekszem. Még csak sejtem, hogy ki lehet az piros kockás ingben, farmernadrágban, hajadonfőtt a dermesztő hidegben. Törtetek feléje sebesen, mert ki kell mentenem onnan, de egyre kevésbé jutok előbbre, ő meg csak áll ott kiszolgáltatottan.

Aztán egyszeriben a nagy fehérség.

Most már felismerem ebben a vakító fényben. Bertha Bulcsu!

Végre kivergődöm a náderdőből a tó jegére, de Bulcsu egyre távolodik. Hátrálva távolodik, szinte úszik a levegőben, bármennyire sietek is feléje, egyre messzebbre kerül.

Hirtelen eltűnik a rianás árkában.

Rémülten torpanok meg, segítségét kiáltanék, de csak némán tátogok, sehol senki. Végtelen köd gomolyog, s ebben a tejfehér világban már semmit sem látok.

– Megijedtél? – hallom egyszer csak. Ott áll mögöttem nagykabátban, botra támaszkodva, soványan.

– Megfázol – dadogom ügyetlenül, csodálkozva.

Keserűen elmosolyodik.

– Nem hitted volna, hogy itt termek, ugye?

– Eltűntél. Eltűntél ott, a nádasban.

– El. Hideg a víz. Nagyon hideg a víz a jég alatt. De legalább most már ezt is tudom. Már mindent tudok.

Alakok bukkannak fel mindenünnen. Kacarászó lányok, mesteremberek, vasutasok, egy gróf afrikai öltözékben, vadászpuskával, Harlekinszerű figura, öregasszony, részeges festő, kávéházi pincérek, cédák, úrinők, megtört arcú munkásemberek. Körbefogják, kezüket nyújtogatják, ünneplik.

– A népem – mutatja büszkén. – A teremtményeim!

Süldő lány szalad feléje, de mintha nyári patakból ugrott volna elő, vízpermet gyöngyöz testén a váratlan napsütésben.

– Czimber Rozi! – mondja meghatottan Bulcsu.

Fut, fut feléje a lány, Bulcsu kitárt karral várja, de hirtelen ködkürt hangja hasít a levegőbe.

Bertha kiegyenesedik – Engem hívnak! – mondja a messzibe tekintve. Felém fordul. – Mondd meg a többieknek, hogy elhajózom.

Czimber Rozi mozdulata félbeszakad, a lány belevész a tömegbe. Bertha csendesen kilép a körből. Áll egy pillanatig, aztán erős léptekkel elindul a nádas felé. Nincs nála a botja, és amint távolodik, erősnek, izmosnak látszik a válla.

Már csak a piros kockás inge süt át a sárga náderdőn.

Aztán az sem.

Messziről, nagyon messziről, elmosódva szól a ködkürt.

A karikatúra Kaján Tibor műve